

rædslerne efter anden verdenskrig, fortsætter, og de fortsætter uforandret: tortur, tidsubegrænset indespærring. Derfor forslaget fra en samlet opposition.

Jeg synes også, at der hos regeringen og Dansk Folkeparti er et fravær af erkendelse af, hvor fundamental sagens alvor er. Hr. Lars Barfoed siger: Hvorfor er det USA, vi kritiserer? Vi kritiserer USA, fordi USA er vores vigtigste allierede, fordi vi har indskibet os i et felttog – flere felttog – og i en kampagne sammen med USA og andre vestlige allierede og bidraget til fremstilling af det som det godes kamp mod det onde. Og der er det fuldstændig uacceptabelt og absolut selvødelæggende for den dagsordens troværdighed, hvis der som kampmidler i den kamp indgår, at man bryder de konventioner, som vi med stor omtanke skrev efter anden verdenskrig. Derfor er det særlig vigtigt at sige noget til USA, det er det vigtigste punkt.

Det er det også, som jeg lige var inde på i mit spørgsmål til hr. Jørgen Poulsen, af den enkle grund, at vi har kunnet sige det i 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006 og 2007 til Bush, Cheney og Rumsfeld, og vi vidste, at de ikke lyttede. Men nu er der en valgkampagne i USA, nu er der en mulighed for, at en fælles europæisk opinion kan, om jeg så må sige, presses frem også i den amerikanske hjemlige debat, som vi jo har indflydelse på, og i statements fra de to præsidentkandidater, som nu tegner sig, en entydig forpligtelse til at fjerne uhyrlighederne og dermed igen bringe os på linje med fundamentale principper i den vestlige verden. Derfor er det så vigtigt, at der sker noget mere nu.

Der er ikke noget som helst af det, udenrigsministeren siger, at regeringen gør, som jeg har kritiske bemærkninger til. Det eneste, jeg har af problemer med det, er, at jeg hører så lidt om det, og jeg ser så få resultater af det.

Men jeg kan ikke med min bedste overbevisning se, hvis det er regeringens kurs, hvad det så er, der kunne skade regeringen ved i et enstemmigt Folketing at få vedtaget en erklæring om, at det var det, man ville. Derfor må jeg sige, at begrundelserne for at afvise det her beslutningsforslag lyder total utroværdige og hule, og de er desværre for nogle af os en bekræftelse på, at der hos Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti ikke er en tilstrækkelig alvorlig forståelse af, hvor fundamentalt det her problem er for den vestlige verden og for vores kamp for demokrati og menneskerettigheder.

Konkret: Guantánamo. Ja, det bliver vel lukket efter præsidentskiftet i USA, men der er jo allerede en overførsel af fanger til andre og mere hemmelige destinationer i gang, og hvis ikke det problem også bliver håndteret, er vi jo lige vidt.

Ingen har villet forholde sig til den kendsgerning, at der opholder sig 80 mennesker på Guantánamo, som den amerikanske regering selv siger den ikke har noget på, men som ingen steder har at vende hen, fordi man i de lande, som de kommer fra, formentlig vil slå dem ihjel og i hvert fald indespærre dem under endnu værre forhold.

Har vi ikke helt konkret en stærk forpligtelse til i forhold til disse 80 mennesker at insistere på, at de får asyl? Selvfølgelig burde Amerika selv levere det asyl. Hvis ikke det sker, har vi så ikke en forpligtelse til i Europa at skaffe plads til 80 mennesker?

Kl. 17:15

Det bringer mig i øvrigt til en kommentar til en uhyrlighed, som fru Tina Petersen fik sagt, måske var det ubevidst. Men det er jo fuldstændig uhyrligt at påstå, at de mennesker, der sidder indespærret, er beviste terrorister. For det første har de jo ikke været undergivet nogen lov og dom eller noget, der ligner en fair retsproces, og der er heller ikke udsigt til, at de får det. For det andet er der altså, som jeg lige gjorde opmærksom på, en stor gruppe af dem, som selv den amerikanske regerings egne siger de ikke har noget på, men som alligevel sidder isoleret på Guantánamo, fordi der ingen er, der kan modtage dem, som ikke vil gøre dem endnu mere skade.

Jeg vil her mod slutningen kun gøre nogle enkelte bemærkninger. Det er bl.a. det der med, som vi også lidt tidligere strejfede, hvordan man påvirker den amerikanske politik. Det er jo særlig centralt for os, fordi USA er vores nære allierede.

Man kan selvfølgelig sige, at den amerikanske administration, der nu kun har 8 måneder tilbage, har været blandt de mest argumentresistente, vi har mødt i vores levetid, og der er al mulig udsigt til, at det kun kan blive bedre. Men måske er der alligevel i nogle af de erfaringer, vi har gjort under denne amerikanske administration, noget, vi kan lære af.

Jeg synes, at det var interessant – og foruroligende – at konstatere, hvordan Storbritanniens premierminister som den måske vigtigste amerikanske allierede i opspillet til Irakkrigen havde nogle ganske klare krav til, hvad der så fra den